

Sygn. akt I C 1126/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2021 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Daria Ratymirska

Protokolant: p. o. prot. sęd. Oliwia Zielińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 stycznia 2021 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa M. C.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę kwoty 6894,22 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki M. C. kwotę 6894,22 zł (sześć tysięcy osiemset dziewięćdziesiąt cztery złote 22/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 25.09.2020 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w dalszej części;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 966,72 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty;

IV. poleca zwrócić powódce i stronie pozwanej ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwoty po 233,28 zł, tytułem niewykorzystanych zaliczek na wynagrodzenie biegłego.

sygn. akt IC 1126/20

UZASADNIENIE

M. C. wniosła pozew przeciwko (...) S.A. w W. o zapłatę kwoty 6894,22 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2.09.2017r., tytułem odszkodowania za uszkodzenie samochodu marki M., nr rej. (...). Wskazała, że odpowiedzialność cywilna sprawcy szkody objęta była umową obowiązkowego ubezpieczenia OC zawartą ze stroną pozwaną, która przyjęła odpowiedzialność za powstałą szkodę i wypłaciła odszkodowanie w kwocie 11895,92 zł. Zdaniem powódki, wypłacona kwota była zaniżona w stosunku do rzeczywistej wysokości szkody. Powódka nabyła od poszkodowanego wierzytelność wobec pozwanego, z tytułu uszkodzenia pojazdu. Powódka zleciła wykonanie ekspertyzy, z której wynika, że wysokość kosztów naprawy wynosi 18790,14 zł. Niniejszym pozwem domagała się zapłaty różnicy pomiędzy tak ustaloną kwotą a kwotą wypłaconego dotychczas odszkodowania.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa. Zarzuciła, że wypłacona dotychczas poszkodowanemu kwota 11895,92 zł zapewniała naprawę pojazdu i przywrócenia go do stanu sprzed szkody.

Sąd ustalił:

Koszt naprawy uszkodzonego w wyniku wypadku z dnia 27.07.2017r. pojazdu marki M. nr rej. (...) wynosi 19679,66 zł.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej T. G. (k-39 i nast.).

Przed wypadkiem pojazd wyposażony był w części oryginalne (z logo producenta pojazdu). Po wypadku poszkodowany (z zawodu mechanik samochodowy) sam naprawił samochód, używając do tego używanych części oryginalnych.

Dowód: zeznania świadka D. M. (k-63).

Sąd zważył, co następuje:

Kwestia odpowiedzialności strony pozwanej nie była sporna. Bezsprzeczne było także, że w wyniku postępowania likwidacyjnego wypłacono poszkodowanemu kwotę 11895,92 zł, tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe, będącą skutkiem wypadku z dnia 27.07.2017r. Sporna była wysokość szkody, a co za tym idzie wysokość należnego odszkodowania.

Przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu do takiego stanu używalności i jakości, jaki istniał przed wypadkiem. Jeżeli wymaga to użycia nowych części i materiałów, wydatki poniesione z tego tytułu powinny być uznane jako koszty naprawienia szkody. Odszkodowanie obejmuje koszty zakupu niezbędnych nowych części i innych materiałów pod warunkiem ich konieczności i niezbędności pod względem technicznym, bezpieczeństwa oraz estetyki i trwałości części zamiennych (por. postanowienie SN z dnia 24.02.2006r., III CZP 91/05, LEX nr 180669). O przywróceniu do stanu poprzedniego można mówić, gdy stan pojazdu po naprawie pod każdym istotnym względem odpowiada stanowi samochodu sprzed wypadku, biorąc pod uwagę zarówno stan techniczny, jak i trwałość i wygląd estetyczny (por. wyrok SN z dnia 3.02.1971r., III CRN 450/70, OSNC 1971/11/205; wyrok SN z dnia 5.11.1980r., III CRN 223/80, OSNC 1981/10/186). Odszkodowanie obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki. W sytuacji, gdy koszty naprawy nie przekraczają wartości samochodu, jak w niniejszej sprawie, pełne odszkodowanie należy ustalić na podstawie określonych w kosztorysie kosztów naprawy. W niniejszej sprawie, jak ustalono na podstawie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej T. G., koszt naprawy uszkodzonego w wypadku samochodu wyniósł 19679,66 zł, co odpowiada kosztom przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, tj. doprowadzenia do takiego stanu używalności i jakości, jaki istniał przed wypadkiem.

Roszczenie o świadczenie należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została dokonana. Naprawa samochodu i rzeczywiste poniesienie kosztów z tego tytułu nie jest warunkiem koniecznym dla dochodzenia odszkodowania. Koszty naprawy, określone przez biegłego, mogą być miernikiem dla ustalenia odszkodowania należnego powódce (która nabyła wierzycelność w drodze umowy cesji, co było bezsporne), niezależnie od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy samochodu, czy sprzedał samochód w stanie uszkodzonym. Zastosowanie takiego miernika dla ustalenia wysokości odszkodowania wymaga przede wszystkim jego kompensacyjna funkcja (tak: wyrok SN z dnia 16 maja 2002r., V CKN 1273/00, LEX nr 55515). Należne powodowi odszkodowanie powinno być ustalone według zasad z art. 363§3 kc w zw. z art. 361§2 kc, co oznacza, że jego wysokość ma odpowiadać kosztom przywrócenia samochodu do stanu sprzed wypadku. Gdy więc naprawa samochodu przywróci mu wartość sprzed wypadku, odszkodowanie powinno odpowiadać kosztom takiej właśnie naprawy, ustalonym przez biegłego rzeczoznawcę (por.: wyrok SA w Katowicach z dnia 29.09.2015r., I ACa 395/15, LEX nr 1842329).

Brak było podstaw, które uzasadniałyby obowiązek dokonania naprawy przy użyciu części innych, niż oryginalne. Sąd zarazem podziela stanowisko Sądu Najwyższego, zawarte w wyroku z dnia 12 kwietnia 2012r. (III CZP 80/11), zgodnie z którym „zakład ubezpieczeń zobowiązany jest, na żądanie poszkodowanego, do wypłaty, w ramach odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów, służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi“. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2002 r. (sygn. akt I CKN 1466/99, OSNC 2003, nr 5, poz. 64) stwierdzono zarazem, że co do zasady nabywający autoryzowane części samochodowe potrzebne do naprawy

uszkodzonego w wypadku pojazdu, nie ma obowiązku poszukiwać sprzedawcy, oferującego je najtaniej. Zarazem strona pozwana nie wykazała, aby wystarczającą do naprawy przedmiotowego pojazdu była kwota 11895,92zł, która w świetle opinii biegłego sądowego jawi się jako rażąco zaniżona, co wskazuje, że zakład ubezpieczeń, likwidujący szkodę, nietrafnie określił rozmiar szkody.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. D z.U.2013.392 ze zm.), z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Zgodnie z art. 822 k.c., przedmiotem umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest przejęcie przez zakład ubezpieczeń odpowiedzialności za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiadałby ubezpieczający. Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 powołanej ustawy). Zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Zakład ubezpieczeń zamiast niego naprawia wyrządzone szkody. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Jego wysokość winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Poszkodowany jest uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu mechanicznego.

Strona pozwana, odpowiedzialna za szkodę, zobowiązana była zwrócić poszkodowanemu (powódce) wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu uszkodzonego pojazdu. Przyjmując zatem wysokość kosztów naprawy, oszacowaną przez biegłego sądowego na kwotę 19679,66 zł, uwzględniając dotychczas wypłacone już przez ubezpieczyciela odszkodowanie w kwocie 11895,92 zł, zasądzono na rzecz powoda różnicę, z ograniczeniem do kwoty, żądanej w pozwie.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie przepisów art. 436 § 1 kc, art. 822 § 1 i 3 kc w zw. z art. 361 § 1 i 2 kc, art. 363 § 1 i 2 kc, zasądzono od pozwanego Zakładu na rzecz powódki kwotę 6894,22 zł, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie dopiero po doręczeniu odpisu pozwu stronie pozwanej, gdyż powódka nie wykazała, że wcześniej wezwała pozwaną do zapłaty tytułem uzupełnienia odszkodowania w kwocie, wynikającej z przedłożonej ekspertyzy technicznej, wykonanej na zlecenie powoda. Samo zgłoszenie szkody nie wywołuje obowiązku zapłaty odsetek – taki obowiązek powstaje dopiero wtedy, gdy roszczenie odszkodowawcze jest znane i skonkretyzowane co do wysokości. Skonkretyzowane roszczenie odszkodowawcze zostało zgłoszone stronie pozwanej dopiero w pozwie (art. 481§1 i 2 kc i art. 455 kc w zw. z art. art. 817§1 kc). W dalszej części powództwo w zakresie odsetek podlegało oddaleniu.

Orzeczenie o kosztach oparto na przepisie art. 100 zd. 2 kpc w zw. z art. 98 § 1 i 3 kpc art. 108 § 1 kpc, przyjmując, że powódka uległa tylko co do nieznacznej części swojego żądania. W skład kosztów procesu, które pozwana powinna jej zwrócić zgodnie z wynikiem procesu, wchodzi: opłata sądowa od pozwu (400 zł); uiszczona i wykorzystana zaliczka na wynagrodzenie biegłego (566,72 zł).

Orzeczenie w pkt IV wyroku oparto na przepisie art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.